

De Verhuis

De Verhuis

Frank Colle

2020

Beefcake Publishing

*Thetered to a bird of sorrow, a voice that's buried in the hollow
you've given over to self deceiving, you're prostrate bowed, but
not believing
you've squandered more than you can borrow
you've bet your joy on all tomorrows, for the hope of some
returning
while everything around you is burning*

Bird of Sorrow, Glen Hansard

De Verhuis leest als een modern sprookje over het oude en het nieuwe, over het verleden en het heden. Over een wereld die op haar grondvesten daverd en zich opmaakt voor een nieuwe constellatie. Of daar lijkt het toch op. Zoals de borden in stations uit vroeger tijden, nog voor de digitalisering, waarin schijfjes met letters en cijfers al ratelend van positie veranderden om het vertrek van treinstellen aan te kondigen dan wel uit te wissen. Die ratelende chaos. Dit is het verhaal van de verhuis. Een roman in lemmavorm. Een logboek van de verlatenheid.

Aap (m.; apen) (etymologie onbekend), 1 vierhandig zoogdier van de onderorde *Anthropoidea* van de orde der primaten. 2 Onnozelaar.

Aap, zoals in aap, noot, mies, de eerste aangeleerde woorden in de lagere school. Woorden met klinkers, dubbele klinkers en enkele lettergrepen. Toen het leven nog eenvoudig was. Voor de verhuis. Klinken zoals de knikkers over de plavuizen. Helder, glazig en hard. Al is aap eerder harig, grappig en speels. Ik ken er een: Cheetah. Hij of zij, dat weet ik niet, ik vermoed een zij, is het aapje van Tarzan. Of beter het aapje bij Tarzan. Aap is zich van niets bewust. Daarom kan het grappig zijn. Aap heeft niets in de mouw. Aap is de mouw. Aap staat voor aap. En als apen hoger klimmen willen, dan ziet men al gauw hun blote billen. En zo schrikt men zich telkens weer een aap. Cheetah is het aapje bij Tarzan, dat weet ik nu, want aap hoort nergens thuis, behalve in de jungle. Tussen de bomen en de struiken. Want aap heeft geen voeten in de aarde. Aap slingert van tak naar tak. Met grijpgrage handen. Viervoudig, als om de gretigheid van dat grijpen te verklaren. Ja, aap is gulzig, aap heeft nooit genoeg. Maar aap is ook een haas, een angsthaas. Hij heeft het hoofd in de bomen als een kop in het zand en het ritselend gebladerte is hierin slechts de bliksemafleider of het zijn de blaadjes voor het bloeden. Dat

kan ook. In elk geval, aap weet niets van de verhuis, daarom vertel ik het.

Nooit (van ontkennend *ne* + *ooit*), 1 (bw.), te gener tijd, zowel met het oog op het verleden als op de toekomst. 2 (bw van modaliteit), absoluut niet, in geen geval. 3 Optie.

Zeg nooit nooit. Nooit van je leven. Nooit was mooi, ze had geen woorden nodig om te spreken. Dat deden haar ogen wel. Twee cirkels als boekdelen, en een kleine, aanlopende -t die elke poging tot strengheid in een mum ontwapende. Maar dat nooit meer. Ze repte zich naar het begin van het boekdeel in de hoop aan belang te winnen, maar dat viel tegen want aap wou niet wijken en het enige wat nooit restte, was een tweede plaats en niets dat nog hetzelfde zou zijn. Niets, nooit meer hetzelfde. Alles een verzameling losse gedachten. Alles een vereniging van tegenstrijdigheden. Zo kan worden verteld dat de verhuis enkel mogelijk was omwille van een reeds bestaand gebrek aan eenheid binnenin het boekdeel. Dat is juist, er was de toegenomen individualiteit, aangespoord door de belofte van de maakbaarheid van het leven, maar dat is slechts een deel van het verhaal. Zeg nooit nooit. Nooit van je leven.

Gras (o.) (Lat. *Gramen*, Gr. *gran*) (afknabbelen), 1 (g.mv.), gewas dat het begroeide oppervlak van weiden vormt en dat uit verschillende geslachten en soorten bestaat. 2 Familie van gewassen waartoe ook de granen behoren. 3 Tentakels van gedachten.

Gras had geen moeite met de verhuis. Ze was het gewend om langzaam voort te kruipen. Eerst met haar wortels ondergronds en daarna met haar sprietten aan de bovenzijde. Zo zette ze haar gang voort. Omdat het altijd groener is aan de andere kant. Tintelend bij elke commotie en groen van jaloezie. Ze liet er gras over groeien en strekte zich uit als een kankergezwel, met een tactiek als van de verbrande aarde. De sluipend gifgroene bodembedekker. Maar het was verhuis die ermee begonnen was.

Verhuis (m.; g.mv.), (gew.) verhuizing. 1 Geheel der zaken, inboedel die men verplaatst. 2 Van huis, van woning veranderen. 3 De aanstoker.

Het was inderdaad verhuis die ermee begonnen was. Die ochtend op de boekenplank. Een daad bij het woord. Niet meer dan dat. Hij had er reeds een tijdje over nagedacht en was tot de conclusie gekomen dat wie verhuis heet dus ook maar moet verhuizen. En zo gezegd zo gedaan. Verhuis had

altijd al de zee willen zien en veraf was die niet. Slechts vier hoofdstukken ver, en dat is geen onoverkomelijke zaak, zo dacht verhuis. Maar noch zee noch haar naaste burens waren hiermee opgezet. In de eerste plaats was niemand gewend aan het duw- en trekwerk dat verhuis met zich meebracht. Zelfs al was dit slechts van korte duur.

‘He, kijk eens uit!’ ging het er aan een zijde aan toe.

‘Hey, wat moet dat hier,’ klonk het verschrikt aan een andere.

En zo ging het verder het hele rijtje af. Tot verhuis aan zee kwam. Zee was haar gemoedelijke zelve, maar toen ze verhuis naar haar golvingen zag staren, werd ze zowaar verlegen en een tel of twee later zelfs boosaardig. Ze liet een golf neerkomen op verhuis die vervolgens uit zijn dromen werd gehaald. ‘He, wat is dat?’ vroeg verhuis ontdaan.

‘Dat is water. Wat dacht je dan?’ stelde zee.

‘Is dat water?’ vroeg verhuis verwonderd. ‘Dat is behoorlijk nat.’

‘Water is altijd nat en de zee is niet voor de verhuis,’ antwoordde zee nu beslist.

Verhuis, die de vijandige toon van zee aanvoelde reageerde enigszins teleurgesteld.

‘Wees gerust, zee, ik ben hier niet om te blijven. Ik heb je gewoon altijd al eens willen zien. Ik heb zoveel over jou horen vertellen,’ antwoordde ze op een verontschuldigende toon. Waarop zee haar toon verzachtte.